

Vetráb József Kadocsa

Élet-hajó

Versek

2013-2015

Vetráb József Kadocsa

Élet-hajó

Versek

2013-2015

Ítélet

Égi földön lét-virág,
földi Égen lét-világ.
Múltnak vásott vásznán
rajzolt jelek fénylenek.

Rejtélyes múlt, mába érő,
isteni gondolattal fénylő,
eleven lélek-rezdülés.

Öltenek alakot a holt ősök,
végső harcra váró erősök.
Ősi szablya ezüstje villan,
ártó kéz hanyatlik.

Maradnak a jóra valók,
a látók, és a jóra válók
a gyász-virágos csatatereken,
kik jól megtartották a hitet,
szívük hamvába rejtve azt, -
éltetvén a remény-parazsat.

Az eleven Gonosz megfogatva,
e szépre hajló világból kivettetik.

Zivatar

Rápillanta az est szép, jó városomra,
felhők szeméből könny fakad,
s mint a mérges kutya szalad,
morrant, míg fejet hajtok vánkosomra.

Tél elő

Mint egy fáradt, rongyos szolga ember
subáját terítve bekopogott az ablakon
itt jártában-keltében az ifjú november.
Mosolytalan ajka szélén hideg lakott,
könyörtelen marka szorításában ott
didergett, vacogott a megtört világ.

Sajó Sándornak

Magyar nagyapám,
édes, igaz, jó ősöm,
sorsban ismerősöm.
Nékünk nem adatott
oly' csendes léptű kor,
amely a szívben oly'kor
elül, mint ezüstös pára
az öreg halmokon.

Kérdés

Háromszor kiálta szép hajnalt a kakas
és misztikus sötétbe hajolt a remény.
Mikor veszi észre a rest világ, e makacs,
hogy vendégül láthatta a halhatatlan fényt
s köztünk jára emberként a Jó-Isten-lény
szeretetet hirdetve az Ember-ölők földjén.

Hangulat

Gyöngy-koronát vett a hold
s hajóját oldja az éji vízen.
Szép szemét hunyva haját bont,
Dingir lllama simogató keze, s ízen.

Hold-sarlós, csillagos-Úrnőm.
Arany-sár hajú régi szeretőm,
hódolattal, sírva ölellek-szorítlak,
népem örök, fénylő Istenasszonya.

Helyey Lacinak

Adjon könnyű álmot a magas Ég,
lelked elindula a Lölkek fénylő útján.
Az égi hazában új csillag született.
Neved ragyog örökké törzsökünk ágán.

Szomorúság

Az ég sötét szeméből könny párázik,
sérült vállamra hajol ma csöndesen,
s búja betakar, szívem fáj, ingem ázik.
Miért e kín s a néma, röpke szenvedés?

Vigasztaló Atillának

Köszönjük a lélek teli szavakat,
melyeket pennád formált az árkuson.
Fennen jár már ő lépte magasán,
s' mikor tekinteted poharadba szédül,
a várakozó, talmi csendben melléd ül,
és fröccsöt tölt a méz színű nyárban.

Furulyaszó

A pásztorfurulyán szól
a legtisztább dallam.
Nem cifra mű-bánat,
igaz szerelem szitál általa
a csillagok honába,
s lassan, vigasztalón átölel.

Egy csúszó-mászó dala

Üres halált tátog ordas szám.
Vidám vagyok, semmi sem fáj.
Szabad vagyok, teszem 'mit szabad,
a Hatalmas tőlem nem kap kosarat.
A gyenge fölött hatalmaskodom.
Istenem, milyen boldog is vagyok!

Levélféle Szőke István Atillához;

Kedves Atilla!

Felemelő érzés borítja lelkem,
mint bádogtető a templomot,
ha vérző sebet gyógyít versem,
s nem szaporít lim-lomot.

Tisztelve szeretett költő barátom,
szemérmes dicséreted érték,
bár nem mindig jön ki a mérték,
olykor biceg, s kalapját levéve
eloson egy vörös-barna estvén.

Barátsággal:
Kadocsa

Felhorgadt önbizalom

Atillám, soraid nem vesznek kárba;
Bátor szív, jó lélek, eleven ész.
Kiskésem vágom nagy, kemény fába.
Verselni jól talán nem lesz nehéz.
A kalamáris már telve tintával,
jó olvasóim nem ülnek hintába.

Kada

Hunok nagy királya

Arany-fényű madár jelzé jöttöd,
Titkok fejtője, jeles tudója,
Isteni sors földhöz, néphez kötött,
Léted; létem, hősöknek utódja,
Lomhaságot soha nem tűrt kardod,
Aranyba öltözött őrizőm, nagyuram.

Első kerál; Vajk

SZentséges neve bűzös sárba rántva,
Egyenes szavára egy nemzet hajt,
Nem hozza soha jó uruságára bajt,
Tőle ellen fut, hagyva fegyvert hátra.

Istenünk szépülő kegyéből
Született jó magyariak hív kerála,
Támasza-gyámol a jó népének,
Véle szemben némöt meg nem álla.
Áldás reád, kit eltagad rút érdek,
Neved ne töröltessék a Sors könyvéből

II. Atilla király

Mikoron még az Ég s a Föld még egy vala,
Akkor jöve, mint fekete éjre Isten napja,
Titkokkal telt tarsolyában rejlik a remény,
Hogy beteljék az Úr erős, cselekvő szava.
Isten szerelmetes, szép Fia, - igen kemény
A tett, acélos karod pulya népeket védelmez.
Sok szenvedő életre vár téged szunnyadó uram.

Nikolettnek

Az Élet állandó körforgás,
nincs élet és nincs halál,
csak egy csodás ráfogás
hiteti el véled,
de nem véled
igazságát a szónak,
mert tanúja vagy minden jónak.
Kapuk nyílnak születésre,
s e testet is levetve
lépünk át nevetve
egy másikon.

Amidőn...

Amidőn leejté szép fejét egy végső lobbanással,
vérző, szenvedő orcával a sugaras napkorong,
s öröknek hitt szíve kihuny keserv' dobbanással.
Ott állanék - sudár-vén nyárfa – az alélt ég alatt
a Kis-Tisza partján, 'hol a folyó int halk csobbanással
búcsút a napkeletről támadt óriásnak.
Leveleim dideregve lebbennek a kelő szélben,
s fejet hajtok lassan - nem másnak,
mint a Teremtés rejtélyes Urának.

Emeld fel szívedet

Emeld fel szívedet,
kezedben lássam -mondá,
Segélyként küldék sereget.
Kiittad bürök íz serleged,
igaz szereteted elillant,
magad vagy ' kit imádsz.
Átlépsz az elbukotton,
hatalmat, pénzt kívánsz,
pedig hatalmat Én lehelék beléd,
de néked, te balga, ez sem volt elég.
Lerezeg földi élted, s elindulsz felém.
Karoddal nem öltem,
ajkaddal nem csókoltam,
gyermeked lelkében nem él a fény.
Miért törekedtél nehéz földi életre,
ha nem tévél ennyit sem Érettem?

Ki vagyok én?

Élő ige, szálló ige,
Égre szóló erős igen.
Napsugárra, holdsugárra
néző, igéző, magasztos őserő.
Föld-botoló, kancsal eget verő
lélek suhanás; - örök létező.
Őrzője, s adója a háznak,
szállásnak, 'melybe isteni
Lélek-madár költözik.

Regős ének

Dsida Jenő emlékére

Ősök tüze lángjainál,
ülvén száradt torson,
Hej, ódon idők szele oson,
ősi tüzek lángjainál.

Dobban a Föld s Ég,
keblén ezüst hold kél,
sötét haját bontja,
a nagy, csillagporos éj.

Izzó parázson vad táncot
lejt milliárdnyi lélek-test,
érzelem szaggatja a láncot,
melyet fenyegetőn, vádlón,
szívemre szorít a méla est.

Ezért zeng kobzom tépett húrjain,
a megcsúfolt magyar fájdalom,
ott fészkel sikoltó lelked mélyén,
olykor moccan, köröm alatt túske,
ott él, sajog tompán, és fáj dalom.

Nézd

Nézd, Kedves, a barna hegyek
ágas-bogas sörényén, át meg átlöveli
megfáradt sugár-nyilait a sápadt nap.
Csendesen búcsúzik az aranyló nyártól,
s szép fejét álomra hajtja szelíden.

Túl a dűlőn, a szőlős kertek tőkén
zöld-arany fürtök zengnek eleven
dalokat az óbor-ittas, szakadt palástú
magyar múltból, s születő édes mustból,
mely újbórrá nemesül ifjak örömére.

Látod-e

Hosszabb árnyéket vetnek a vén nyárfák,
s lábaink alatt rőt-arany avar sír, kesereg.

Vihar jó: nagy üdő bontja acélszürke vitorláit
ólom-szín, szél korbácsolta, viharos tengeren.

Úzelve, futva keresünk szárnyéket; -
Adjon, bizton nekünk véd' árnyéket!

Zengjen az ég, cikázzon szilaj villám!
Megfáradt karommal úgy öllelek át,
mint szerelmes Isten a világot.

A költőhöz

Ha tollat ragadsz és verset írnál,
nem kell, hogy verejtek-gyöngy
csúfítsa sápadt homlokod, tudod jól:
a versírás szent, kegyelmi állapot.

Várd meg, míg alászáll múzsád,
akkor végy elő papírost és pennát.
Vígán hajtsa ő ihlet-szavak ménesét
a végtelen mezőn; a fehér árkuson.

Pirkan =PIR.KA.AN

A reánk omló magas ég ölében
született milliárdnyi csillag
rejtő hunyorgó szemeit
távolság ezüst-kék fátyába.

S a foszladó, oszladó,
selyem-léptű sötétben
Göncöl táltos penge éles
kiskése hasít rést a hétszintes
menny skófiom díszes palástján.

A mezők szép arany kalászában,
lágyan rezgő búzavirágán

harmat gyöngye csillan, reng,
talán röpke életén mereng,
és elillan a méla napsugárban.

Madaraink cifra dalára kelvén
lám, az aranyló Nap sietve felkél
sár-arany szín paripáit futattván
ezüsterdőn, mezőn, apró tanyán.

Kilépek tornácom elébe,
orcámat fordítom feléje,
pillantásom vetem arcára,
mely az Isten-fán keresztül
rám mosolyog, mint szerelmes
Isten önnön egyszülött fiára.

Ajkam szava régi imára fordul;
AN.TA. DUMUZ
SUG.RAGA. DUMUZ...

Már azelőtt ismertelek

Már azelőtt ismertelek.
Játszottunk önfeledten
a szerető Isten kérés
tenyerén ülve, guggolva
szép, gyermekes játékaink.

S most itt vagy újra megint
fény palástú, kacagó nyárban
és felolvadunk erős vágyban
midőn pillantásunk egyesül.

Nevedet kimondva ízlelem,
nyelvemen forgatom-pergetem:
Mennyeknek kapuja tárul elém,
árasztja szívem aranylón a fény,
s kicsiny énem sikoltva olvad fel
ebben a végtelen, mindenséget
kitöltő kegyelmi ragyogásban.

AR.AN.KA

Tündér nyelven
szép nevednek
rejteki titka ez.

**Verset írunk,
Paul G  r  ldy és   n**

*Heureux les yeux amoureux,
Szemed sugar  ban f  rd  m
mais des   voltes dans la voix,
suttogta halkan Marie Lavois.
elle disait que je n'ai que toi,
Nincs rajtad k  v  l senki sem,
et toi, tu nous as tous les deux.
s Te vagy nekem a nagy   -
f  zte hozz   n  m a l  zad  ssal.*

**Paul G  r  ldy
Szilvik  nek**

Eg  sz nap a kertben olvast  l,
  s este, remegve a l  tv  nyt  l,
visszavitted a könyvet a már
sötétbe hajló nappali szobába,
  s most egyedüli magányba',
  gyodon félmeztelenül elter  lsz,
szorult torokkal   br  ndba mer  lsz.

-Szeretném, mégsem mondhatom
f  l  be s  gva, - hisz' még oly' fiatal.-

  s nem tudsz elaludni, tizenöt
esztend  d válladon, - felv  llalod,
s csak annyit értesz; - Anyád e rejtett,
szép titkot m  g nem mondta el neked.

(m  fordin  s)

Az utolsó bálban

Megérett, fonnyadt levél-testünk
forog, pereg a legvégső bálban,
majd lehull al  ltan a puha s  rba
  s addig is ott posztol,
m  g az idő komposztol,
s talán majd a tavasz táján
r  ggy   válunk az élet-f  j  n.

Nagyapám

Végtelen tereken pajkos csillagok szánkáznak,
mások állni látszanak a mélykék bársonyon,
Isten köpenye alá bújva dideregnek, fáznak,
gyémánt-könnyet ontva vérvörös alkonyon.

Ne mutass az égre – mondta -, lelkek otthona,
'ki távozik a földről Hadak útja porába lépven
ősi hittel, szemhéján aranypénz, nem félven
az Úrtól - földi igát sárba vetve – ott honra lel.

Emlék-szövet eltakarja már nemes arcát,
felsejleni látom némely képíró ecsetjén;
Első őse István úr kezétől vette pecsétjét,
Szentföldön Simonnak nyíl verte át torkát,
s Endre királyunk fájó verssel vitézét siratá.

Látom arcán Gyula vonásait is, nemes főurat,
a kiváló lovast, ki lovagi, tiszta érzelemmel
tartja a kantárt, míg Erzsébet pejlóvára kap
és vágatnak, szabadon, a gödöllői dombokon.

Méltósággal viselte mostoha sorsát, mint fivérei;
Mihály és Pál, ideje korán zordon sírjába szállt
vezetéknévét váltva Andrásy József nagyapám.

Memento mori

Sárba taposott, kiszáradt falevél,
hátán szétfutó kérges erezet
nyögi halkán az elmúlás keservét,
s nem őrzi ó-létét emlékezet.

Ő is volt rügy, kezdete valami szépnek,
friss hajtásként vágyta az élető napot.
Szerelmes májusban virágot ringatott
és most helyébe új levelek lépnek.

Kis teste még fázósan megremeg,
körüle már röpke lehelet se' leng,
s emlékére -mint hótakaró -, a jó
feledés áldást adó puha árnya hull.

Belee király, e néven negyedik

Idegen szívű, gonosz anyja megöletvén,
Vérbosszú hevíté kevert merán- véré.

Bár csatát veszte Mohinál mongol ellen,
Ékes győzelmet aratott tatárral szemben.
Lelke magyarrá lőn, s építé várakat védelemre,
A Pest-hegyi torony és Új-Budavár dicséri eszt.

Az Égi király leánya

Sejtelmes köd lepte kor szülötte,
zúgó vérzivatar kebléből támadt
e kegyes leánya magyar Istennek,
nagy dolgokra hivatott küldötte,
támasza, gyámola hős népének.

Már kisgyermekként érté a jövőt,
atyja győzelmét jelzé harci síkon,
rőt paripák alatt vitézek csontjai,
gátját nem látá imádságainak,
ismeré örök jegyesét; -Jézust,
tére korán Égi urának elébe, s
a test márvány alatt is gyógyíta.

A teljeség felé

A teljeség felé kitárul a tér,
formát ölt, nem ismer határt,
gyöngy-házikó, liget, aranyrét
csodás, szép élettér, -mit se' ér,
ha nem költözik belé jó lélek,
kiváló elme és ábrándos szív.

A tétova ember oly' elveszett,
a szerelem érzete tetemre hív.
A kérdés marad; - Mi a lényeg?
Szeretve lenni, vagy te szeress.
Örök választ erre ne keress!

Ne szólj

Ne szólj szép szavakkal a szerelemről,
nem lehet szó-kalodába zárni érzést,
a végtelenül létező ézes dallamot,
mely árad, mint a mélyen zengő lét
s megtölt rengő, szédelő tavi virágot,
fényre váló berket, palotát, templomot,
s kicsiny szívű, kedves madár-dalnokot,
hogy énekeljen szíve hasadtáig párja
után vágyva a zöld-bársony dombokon.

Ott van a tétova, néma szerelem a vágyban,
a holdfény simogatta, vetett nászi ágyban,
ott van a gyengédségben, a lázas homlok
nyugvó pille súlyú, simogató asszonyi kézben,
s benne rejlik a fellobbanó gyertyafényben,
és megtelepszik szépülő házadban konokon
addig, s még tovább,
amíg életed alkonyán
végső, halk, jó szavad
cserepes ajkadról,
megbékélt lelkedből
felszakad.

Mondd, még meddig...

Mondd; - Meddig tűrheti az Úr
szem lesütve, hogy porig alázza
az ó-hivány söpredék, és rút
pofájából átkot szórjon a kába,
értetlen arcra, s fut előre a sorba,
hogy megtehesse újra
nyálát pökve a szelíd,
méltóságában vert isten-arcra.

Itt élnek ők közöttünk, de nem velünk,
és gyalázzák szegény magunk, nemünk;
Magyarkodunk!- üvöltik e beteg latrok,
s illannak orrunkba kénköves szagok.

Magyar vagyok, mondom daccal,
e nemzethez köt a szív és húség,
gyalázat rajtatok, továbbá
nagy, epés keserűség,
hogy torzult arccal,
fújjátok a kígyókövet felénk.
Retteghettek, ha megjelenik az Úr
s szöges ostorával közétek sújt.

Mátyás-legenda

Nézd, hogyan szunnyad
titkolt magyar múltunk
ködülte erdeink, berkeink
termékeny ölén, s játszik
szemfedős, sápadt holtat,
kopott ruhájú, néma
tetszhalottat, 'ki fel
nem tám adhat már soha.

Ne hidd e játékot,
a test újra mozdul,
nyílik a föld méhe
s vonulnak a hadak,
igazunk csillan dárdáik
hegyén, szablyáik élén,
s épülnek újra erős falak
régí váraink szent helyén
a Kárpátok véd-ormai alatt.

A törökverő

Hunniának adta vala bátorságul a hadak istene,
Ujjai a királyi gyűrűt forgaták, mint játékszer,
Nagy sietve Erdélyből Budára menvén,
Ypsilon-fa árnyékában fáradtan pihenvén,
A tolvaj holló ragadá el aranyszín gyűrűjét,
De nagybátyja nyíllövessel azt visszaszerzé.
Igy mutatták vala be atyjának, Zsigmond királynak.

Jó vitézséget, bátorságot déli végeinken tanula,
Ám királyi atyjától aranyos lovagi sarkantyút véve,
Nagy harci tudással vívott vala vad, öldöklő csatákat
Országának hírnevét öregbítvén pogány tewrewk ellen,
S Nándorfejérvár alatt kivívá a diadalt, de ott is nyere ravatalt.

Vallomás

Asszonyom, a végtelen szerelem
pajkos szellője röppen eléd e kevés
szóban rajzolván jelet, s keresem
értelmét sóhajnak, mozdulatnak,
mely utat, fényösvényt kutat feléd.
Az értelem dadog, ha árad az érzelem,
a vágy táltos-lován szállva csattan csókom
forró, termékeny öled puha bársony ára,
nem akarok mást csak benne elmerülni
újra és újra, mint éltető nap az óceánba.

Tél a Pilisben 2014.

Tél jege fagyos ujjal tördeli a didergő, rívó tájat,
befut méla lejtőt, utat, rideg berket, szakadékat
a komisz kölyök-szél rézsarkantyús kacska lába,
horgas karmaival tépkedi, tördeli a vérző bőrrű fákat.
Fényes ércfejszéje élén csillan a csendre váló halál,
kegyetlen, kínzó sebet fakaszt, és sajgó ideget talál.
Szár az, holt ágak dőlnek halomra a megváltó puha sárba,
s végül néma, ezüst-szín hótakaró simul az elgyötört tájra.

Magyar tölgy

Múltnak, sáros, ázott, kötött talajába
kapaszkodik ágas-bogas gyökerével,
páratlan szép nemében, fajtájában,
ősi múlttal nem törődve, elrévedve
csak áll, és létezik lombkoronás ágaival
a tölgyfa téres réteken, s nem gondol
múltra, jövőre, bár testét nyüvek rágják,
eleven ág-karjait idegenek nyesik, vágják;
tudja bizton, hogy tavaszodván újra hajt
rügyet, és smaragdszín lomb-ruhát ölt, makkot
terem, olajos magot, az alant rögök örömére.

Pilisi lángok őrzője

A hegység körbefutó méla meredélyén,
mint hosszú fakopják hegyei emelkednek
a fák, s 'míg a fényes arcú nap dereglyéjén
nyugatra evez felhő pettyezte ég-tengeren,
a múltba révedő tekintet csodás álmot lát:

Fegyver zörren, érc az ércen, s állnak a falak,
bús bástyák borongós barna ormain zászlók
lengenek lustán; Atila király arany sólyma száll,
zöld halmokon ezüst szittya-kereszt feszül, zúg
az erdő lombja, fatörzsek roppannak, az idő áll,
vagy állni látszik, zabla csörren, paripák robognak.

Atila városából, a trójai frankok Szikambriájából
indul véres harcra a daliás hunok hatalmas hada.
Atila a vezér – flagellum Dei - az öreg Isten ostora,
csípejét övezi veretes tarsoly, aranyöv, s függ oldalán
a díszes aranyos szablya, amely Emra istentől való
büntetni a tőle elhajlók, erkölcsben elbukók városát.

Lutécia-Páris szajnai szigete megmenekül,
közbenjár érte Genovéva, a kis pásztor szűz,
Atila hada Tours-nak, s gyenge Rómának kegyelmez,
melyeket új hitben kardos angyalok serege védelmez.

Kerechet-sólyom szárnya csillan a napban,
szellő kél az öreg fák susogó lombjai alatt
és kéklő árnyék fodra vetül hegyre, folyóra:
a fényes lélek-látomás képei tovafozlanak.

Mondd: Mi késztet...

Mondd; - Mi késztet, mi hajt, mi űz,
hogy tétova szavakat össze, egybefűzz,
s kezed alatt szép vers vajúdjon, szülessen,
az érző lélek érzékeny, jó lelket keressen
ott, hol már a szó sem érték
és nincs igaz erkölcsi mérték,
csak az anyag az alságos isten,
örök szerelem, barátság nincsen,
nincs megbocsátás, kegyelem,
és úgy hantolnak el, mint romlott húst,
mely az enyészet csorba fogsorára jut.

Mondd; - Mi készítet, mi hajt, mi űz,
hogy tétov a szavakat össze, egybefűzz,
talán a szárnyas hit, hogy fény-lélek és a szellem
legyőzi az összesűrűsödött, rút anyagot benned
s érző isten-emberré válhatsz az Él-ő Isten
szeretet teljes, vígságba hajló, jó kedvére.

Magasságos, Teremtő Atyám,
a Hétszintes Menny lakói
segedelmével, legyen meg
minden a Te akaratod szerint!

Valahol...

Valahol a megsápadt rég-idő vértelen
ajakán megrekedt a végtelen rege-szó,
szólama fájón csattan a méla tájon, s a dal
talán végképpen elszáll, elinal, elhallgat.

Csendülő csend ül a tájra,
még madarai is hallgatnak,
s bíbor-hajnal hasadtával,
szél fészülte réttel, fákkal,
édes-mézes dalra fakadnak.

Aranyló fény, erősödik egyre,
keletről támad a sugaras nap,
ezüstköd terül folyóra, hegyre
és harangkötel után nyúl a pap.

Fehér csuhája izzik a fényben,
nemes, szép arcán áhítat honol.
élet-ösvényen lépdél serény lába,
nem fut, rohan, így soha nem botol.

Szívében őrzi az igaz Istent,
az ősi dalok, igaz, jó szavát.
lelkében kétely soha nincs en,
magában énekli népe sors-dalát.

Tanmese kritikusoknak

Egy szép nap virradóra
a kicsiny béka: neve Dóra,
kinézett ablakán a csendes
tóra, melynek partján sáslevelek
jó sorsukon dideregve merengtek.

Bezzeg, benne vágyak keltek, dúltak;
Bár lenne gyorsan vége a béka-múlnak.
A természet rosszul tette, hogy éppen őt
kicsinyke varangyos békának teremtette.

Föltekint a tágas, magas égre, melyen éppen
szürke darvak - v-formában - szállnak szépen.
Oh, Teremtőm, adjál pelyhes, tollas szárnyat,
hogy, mint madár szárnyalhassak Afrikába!

Kicsi béka nagyon kérlek;
elégedj meg a béka-léttel!
Pici vállad nem bír szárnyat,
hessegeds el ezt a vágyat!

Légy csak te alatt, ott a tóba'
Nem röpködhetsz, mint a gólya,
vizek hátán ott a bólya,
szitakötők ácsorgója.
Sorsodat lent megleled,
hát, ne itass kis egeret.

Időutazás a Pilisben

A lehulló éj mély- kék szövetén,
mint fénylő, opál gyöngysorok,
sorakoznak merengőn tétova
ezüstös fényű időtlen csillagok.

Az idő vékony fonalán, mint pók,
ereszkedik lustán az emlékezet,
nem kortyol a Léthe hullámaiból,
álmai léte múltjába visszavezet.

Hosszú völgye végén vén Budának,
királyi várának megújult, széles fala,
magas tornya áll őrt nézvéen Dunára,
Vörös palotáján veretes, aranyos pala.

Királyunk, Matiasz,
éberem tervezget,
mécsesláng táncol
tervrajza hártáján,
nézi, erőst nézi révülten,
feláll, majd lassan leül;
hidat készít északra a Duna
fölött Pest városán felül.

Zsigmond, apjának atyja,
is erőst így akarát tennie,
a magyar mérföld hosszú

hídnak meg kell lennie!
Ő Budának, s Dunának közére
egyetemet fundál, emel, épít
deákvárossal, piacokkal, s ez
jó Hunniának hírnevet szépít.

Nem is sejthető, hogy a fondor, rút
ármány szép terveit semmivé teszi,
s Viennában, a nagypénteki misén
- méreg útján - élte fonalát metszi.

Ma is áll még ez Universitas sánca,
bár reáismerni igen nehéz,
fákkal, bokrokkal benőtt vén
oldala Visegrád fellegvárára néz.

Mai napig megmaradt nyoma a regének,
magyarok népe hívja e szép helyet,
királyunk után, Mátyás hegyének.

Élet-hajó

Vitorlát bont a lét szele,
szája füttyent, ereje dob,
gyöngyvásznat emel, feszít,
riadót fúj, a távolba sodor.

Vad tajtékokkal ostromol,
s mint dülöngő, részeg hajót
áramlat hátán a közeli horizont
éj-csendes feledés-árkába von,
bár kisimul a jó víztükör feletted,
tengerjáró voltál, nem feledheted.

Vihar

Csend feszül a tájra, mezőre,
a vén nyárfák állnak kevélyen,
karcsú derekukon nem libben
lomb-szoknya, szemük mélyen
tekint a folyó-martra, laposra.

Nem moccan a félénk élet,
hallgatag a békák hada,
az énekes madarak dala
ágra akasztva reszket, piheg.

Felhő árnyék a görgyön,
a nap takarja fényes arcát,
és túl ezüst égen, gyöngyön

járó szilaj csikók szép táltos
harcát őrzi máig emlékezet.

Mint az íves kardvillanás
fut a földig egy villámlás,
morranás kél, majd nagyot
dörren, felnyög a föld lelke
s égi víz zúdul házra, kertre.

Árkokban, és szekérnyomban,
patakokba fut, siet zavaros habja,
s záporosó fényes palástja mögé
búvik el a rettegő, vacogó világ.

Titok

Eleve létezik az örök Rend;
rend-szerbe illő egyetlen Egy,
az oszthatatlan ÉL-ő egész,
a rendező elv, a teremtető ész.

Teljesedik az egész-ség,
nem oszt a két-ség ketté;
a Szer-elem nem fél-elem,
a nő és férfi válik eggyé,
és születik újból az EGY.

Törekedj az egészségre,
ne bénítsd rúd félelem!
Két karjában ölelj, ringasson
téged a mindenható szerelem.

Húvös szellő szárba szökken...

Húvös szellő szárba szökken,
vér-verejték párállik a sápadt
újhold széles homlokán, fáradt,
elgyötört pillantás a fut halmokra
rég volt hős vitézek öreg kopjáira.

Ereszkedik ó-ezüst harmat-pára,
hegyre, dombra, vénülő bükkfára,
reásimul az elernyedő, vér áztatta,
felkoncolt testre, melybe eleven lélek,
a csillagok honából vissza már nem tére.

Király volt ő, büszke magyariak fejedelme,
István szeretett fia, a beavatott igaz remény,

máig hatón tartja az ősi, nem múltó emlékezet,
de hegyes tört vetett ki reá a teuton lelemény.

Anyja, a szent életű bajor Giszla, holt.
Romló testét fedi már vöröslő márvány,
karjaival nem óvhatja, védheti őt az úrnő,
kinek egyetlen fia, s csillogó ékköve volt.

Új a királyné, bár neve a régi: Giszla,
átkos alakját a népi emlékezet soh'se
hozza vissza, vállát érinté a Szentkorona,
német császár kígyólelkű, álnok rokona.

Nem felejté a vitézlő herceg Imrét,
a szittya hadak régi haragvó istenét,
ki úgy veré meg németek gőgös seregét,
hogyan haza felé futva dobá el fegyverét.

Fajtáját nem hagyja Giszla, parancsot ad
két ritterének, Dieternek és Boldtnak;
Ne érje el Imre hun- országa koronáját,
inkább lássa hideg, megcsúfolt halottnak.

Légyen talán oly szerencsétlen vad-baleset,
koncolják fel lágyékát, mint tette volna ártány,
pusztuljon el Imre, és a többi magyar herceg,
légyen húga fia, német Pétör, a vazallus király.

Így történe. István kapott lassan ölő mérget,
Imre, a szép korona herceg, gyertyás ravatalt,
Vászoly herceg forró ólmot mindkét fülébe,
s a velejéig gonosz, álnok Péter királyi hivatalt.

Szárnyalás

Botor barna bőrű bolondos bükkök,
nyírek, nyárfák sietve járulnak elém,
ezüst fényű, homályos vakuló tükrök;
pocsolyák, csermelyek dülöngő felszínén
feszül fényes pillantásuk, mámor- mosolyuk
szemembe villan, s a bársony-léptű légben
szárnyas lelkem lelkendezve száll a szélben,
lehuppan, elnyugszik, elül a csillagon,
amely Nimród király vállán felragyog.

Egyszer...

Egyszer egy fáradt alkonyon
felkap a forgószél és leejt
egy távoli sápadt csillagon.
A lét-kalitka ajtaja nyitva áll,
BA madara már szabadon száll.

Nem lévén testileg sehol,
ÉN ott vagyok mindenhol.
Ott a magban, a szökkenő
szárban, a kibomló szirmos
virágban, a zöldellő szomorú,
fűzben, a perzselő, éledő tűzben,
s a vígan szaladó forrás vizében.

Szunnyadok az öröklött vágyban,
az életet adó, arany napsugárban,
a záport hordozó viharos szélben,
a mámoros, szerelmes ölelésben.

Bár arcom képét elmossa az időtlen idő,
mi örökké élő bennem egykor vissza jó,
hogya újraéljen, reméljen, szeressen,
más szeretőt többé ne keressen, csak
Téged, ki magában rejt a mindenséget.

Hit és remény

Felséges, jó Uram, ÉL-e még az igaz Isten,
az ÉL-tető, az ó magyar JO –isten személy;
TEN magad, hogy Éltess sugaras reményt
jó, és igaz néped fáradó, angyalos kebelén?

Szívünk érzékeny mélyére vettetett
az egyetlen parancsod; SZER-etet:
Etet-e bennünket, és valljuk-e ezt
messziről hirdetve, a velejét megértve,
némán, cselekvőn vágyunk-e tenni érte?

Hiszem, hogy kiáradó szereteted elsodor
minden önös önzést, görcsös bírvágyat,
aranyos palotát, bútort, baldachin-ágyat.
S Te újra bennünk élsz tovább,
s mi benned, nem adván ostobát.

Ady Endre

Borongós, bús, borom issza, bíbor szívét
fájón fedi zokogó, zaklatott gondolat, 'mely
zabolátlan csobogó csermelyként szítja kedvét,
mindent értő szemei előtt évezredek vonulnak.

Sziszegő, fájó szavai korbácsütésként hasítják
sírva vigadó ősi fajának felsebzett, vérző lelkét,
ám nagy, szomorú magyar sorsuk összefonódik
az idegen szél járta, vad, és szenvedés uralta,
mégis jobb jövőt remélő öreg Kárpátok alatt.

Feledhetetlen szerelem

Feledés mélységes gödrébe vetem
szilánkokra tört szívem vérző romjait,
néked nem kellett, én mit kezdjek vele.

Új szerelem vágya virul lelkem talaján,
más nap veti reám éltető sugarát, és
ringatva ölel át a felcsukló remény.

Nem feledvén a kapkodva lopott
röptető gyönyört, köszönöm eleven
voltage, - szép ajkad íve elköpött.

Bár tövis vérzi még vesző emléked,
ha látnálak, újra és újra átölelnék,
mert eleven a pillanat, midőn megláttalak.

Vers születik

Versek fényes füzére feszül
a mozduló mindenségben.
Szerelmes vágyak ringatta,
szeszélyes múzsámra váró
feladat, hogy mint hív adat,
fénylő homlokom mögé jusson,
sercegő tollam hegyére fusson
- a fehérítő rizspapírra boldogan-
Égből kapott igazgyöngy gondolat.

Szerelem

Szerelmem vásznára sárány nap
röppen, ecseted nyomán csillanó,
varázslatos, tünde-zománcot kap,
és mint tarka ruhába bújt kis manó,
lepke-szárnyú csókokat csattant
ajkamra a kelő langyos fuvallat.

Napsugár szórja bőséggel aranyát,
táncos léptű, szeplőtlen Hold-any a
szemérmetes mosolya fürdeti
a vízre hajló éledő lombokat.

Horribile dictu

Idegenek törik, zúzzák,
szavainkat vonják, húzzák,
hangsúlyt vetnek szó farkára,
s nem gondolnak a világgal.
Isten arcát tűzre vetik,
maguk képét illegetik,
ott vannak ők mindenhol,
hol lélek kopik, elromol.

Mese a dióról, aki már mandula

Egyszer a kis dió vígan elindula
világot látni a mandula ligetbe.
Mandulafák álldogáltak ott szép sorban
s fuldokoltak esőben, sárban, porban.
Beh, sokan voltak, - hej!
Nem diónak való hely -
gondolta csontos kobakjában,
löttyögő szárnyú kiskabátban
a parányi dió, lelke rajta,
a mandula nem diófajta,
Ejh, de mégis, hogy ott állhasson a sorban,
mandulának vallotta magát nyomban,
s mandulára csippentette apró szemét.
Áldja meg őt a nagy mandulaságos Ég!
Sőt, hogy mandulának nézzék,
és igaz testvérnek elismerjék,
fehér trikót vett nyomban
- rajta cifra, díszes felirat:
*Je suis très jolie amande.*¹

1.- Francia / Nagyon csinos mandula vagyok.

Igaz szerelem

Valamily' vörösbe hajló csöndes este,
mikor a kelő újhold cifra ezüst-álorcát vesz
és sugaras hajára fénylő gyöngyhálót tesz,
akkor jut eszembe - Édesem - arcod,
és szerelmes vágytól reszkető kezéd,
a gyémánt-kőnyet csillantó tekintet,
s az álom-lassú, tétova mozdulatod,
mely könnyű, vászonszoknyát emel
felfedve szép csípőd, combjaid ívét,
s érett, vonzó leány-ágyé kod hevét
érezem még mindig szomjas ajkamon.

Te vagy az örök, egyetlen Egy,
a végtelen bölcső, s a teremő
Élet és Halál körforgástengere.
Két karodban ölelj, őrizz, ringass,
szerelmes hitemben meg ne ingass,
te szüntelen születő, igaz Szerelem.

Reich Pistinek

Sötét damaszt terül szívemre,
melyet magával hoz az est,
lomhán leng a sajgó lélek,
keblem talajára ábrákat fest.
Festőecsétjén komor színek
mélyülnek, gördülnek a mába;
holnap már új név olvasata
vésete kerül a keresztfára.

Tudom jól, csak a test, mi földi,
porlad, s omlik röggé alant;
a szárnyas lélek honába tére,
s fentről mosolyog e romlott,
durva, vériszamos csatatérre,
melynek esendő katonái vagyunk.

Idvez légy, te tiszta lélek, jó utat!
Én fehér gyolcsruhát öltök, mint
egykor a nehéz sorsú, igaz ősök,
és örvendek égi újjászületésednek.

Barátom emlékére

Magas égre feszít sátrát a nap,
fénylő sugarai nem emelnek,
ringatnak arany remény-hajót,
a kékellő part távolodik egyre,
madarai hallgatnak, rideg csend
szökken, borít a tájra néma-hálót.

Csak a folyó időtlen, örök,
evező tolla hasít élő vízbe,
s te a csónakos válla fölött,
pénzértét szorítva a kézbe,
nézel kábán a távozó földre.

A Léthe áldott feledést hoz rád,
emlékek fakulnak, a vízfolyam
szélén meghajlik, búcsút int a nád,
majd a csolnak partot ér komoran,
örökléted ünnepi ruhában reád vár.

Kardos költő

Zerin magas bérczén bölcső billeg vala,
Ringata fényes, csillag-éltű szárnyas reményt.
Ismét magyar lehete majd az magyar jövőndő,
Nemzetszabadító királyi koronás fenség
Is lehetne, vitézlő népének igaz fejedelme.

Már serdüle az ifi úr, kezében szablya, kopja,
Irgalom szívében az csatán nem üte fészket, tanyát.
Keze szorításában jól forga az kard és az toll.
Lovával elsőként véres csatatérre ronta.
Óh, ő olybá tűne, mint haragvó hadisten,
S éltét oltja vala az titkos császári parancs.

Ne temessétek...

Ne temessétek e szegény hazát,
nem borítja még jó szemfödél,
népe emléke még sokáig megél,
bár vizét, borát mérgezi álbarát.

Gondolják; őket illeti az örök juss;
földed, réted, házad, szép hazád.
Asszonyt, gyermeket feledve fuss
idegenbe, s rabkeresetért szolgálj.

Visszatérnél a házhoz, mely nevelt,
de romjait és kiskertjét befedte gyom,
minden földi értéked füstbe veszett,
új úr ül már e portán, bűd súlya nyom.

Tűrj, és ne feledd; Istentől rendelt birtok,
ezért vérrel, s könnyel fizetett nemzeted.
Az idegen fajta, átkos, álnok lélek-irtók
szeretnék, de nem taposhatják szívedet.

Örök létező

Látod-e kedves, már hold ül a tájon,
fűzliget fáin ó-ezüst palást jelesül hat.
Nem búcsúzom, ne gondolj rám fájón,
ha sima kezéd ajkat, orcát nem tapinthat.
Tudd, hogy nincs más való csak a jelen,
minden mozdulatban, létben Ő van jelen;
az örök létező, teremő erő, mely sokasodni
a földre vágyott, tanítani, tanulni és szőni álmot,
kettéosztva önmagát, hogy újra eggyé váljon;
Csillag-éltű, mindent látó, mindenható Istenné.

Csöndben fogan...

Csöndben fogan a tiszta csend,
és ma is felkelt a szárnyas nap,
kapunk előtt a fájdalom eseng,
s ez ország kegyelmet sem kap.

Elszakított részei fel lett elfutnak
keserű, ólom-szín bánat-fellegek,
öröms dallamok ide nem jutnak,
búfelejtő-esőt nem rínek az egek.

Mégis megtapodott, szegény szívünkben
szunnyadón rejtőzik magként a jó remény:
lesz még virágos ünnep, lesz még ölünkben
tartott, frissen sült lágy cipó, kerek kenyér.

És megosztjuk azt a nemzet asztalánál ülve
az örök, hites hazában magyar a magyarral,
a bosszúálló, indulat szülte fegyvert kerülve
kezet nyújtva, nem vicsorgunk véres agyarral
kegyetlen, puja, kényszerű szomszédjainkra.

Életúton

Hittel hintett virányos mezőn lépek,
körüölöl a szépítő-bódító közel-távol,
sarkamban a bírvágy kövei nem épek,
csillag-valóm lélek útján új utakon lábol.

Gyűjték földi javakat,- kacattal telve
házam kertje - mind élettelen lim-lom,
ám sejtelmes, ó-fényű hajnalra kelve
a szerető Isten zeng bennem; -,Tilalom!

Hagyd el az anyagot, már nem a tiéd
csillogása, soha nem is volt te-birtokod.
Élted a sors, miért, ez nem lényeg; Kiért,
az igazi kérdés, melyre felelsz, jól tudod".

Magyar történelmi arckép
Akrosztikon

Ily' nyomorult világ jára magyari népre,
Ily' fényes csillaga támadt magyaroknak.

Rhodosz-tavába hullott hunyt csillaga,
Ám, lelke égi honba röppent a hősnek,
Kérlelé szavával elébb császárt kíméletre,
Óh, hogy vágyta szabadulását népének, s
Cikkan hüvelyéből kardja Bécsre mutatva.
Zászlain hímezve; Isten, Haza, Szabadság,
Igazság'-harc, ősi jogot érlelt Szatmárba'.

Fellegek takarják a Hold selyemlámpását,
Eljár felette a könnyörtelen, múlandó idő.
Reásimul széles vállára feladás-palástja,
Elröppenő szeretet-vágya Hunniába száll,
Nem csitul vérző szívében a kízó honvágy,
Cifra kincseit, birtokát áldozta hazája oltárán.

Hargita 1849.

Az elhagyott örökkévaló Jóisten
lebocsátá sötét bársony kabátját
Udvarhelyszékre, - éjszövetén át,
úgy tetszik, semmi fény nincsen,
csak komor tekintetek paraszát
izzítja kelő szél magasló Hargitán.

Olajos fegyverek a csontos kézben,
a vodka-gőzben úszó őrijtő haddal
néznek rideg, merev farkasszemet,
- e vérben gázoló vörös fenevaddal.
A verdeső székel-szív érzi, tudja jól,
hisz' volt a történelemben hasonló;

Erkölcsei parancs életük árán is védeni
öröklött hazát - 'mi adatott-, ősi földet,
gyermeket, asszonyerényt, s leány-ölet,
a maroknyi édes röggöt, és nem kérdeni;
Mi végre e szent, kikerülhetetlen áldozat.

Még ott nyugszanak a hősök, fejfájuk kopja,
fent a síkon magyar-szín szalagok lobognak.
Hirdetik fennen, mint egykor a hős hellének
a honnak; „Itt fekszünk vándor, vidd hírül;
Megcselekedtük, amit megkövetelt a haza.”

Ne olvassa...

Ne olvassa versemet, ki nem szeret
mélyére hatolni a szónak, mi rajzol,
érzelmet, értelmet, s gondolat-eret,
melynek minden zengő sora perzselő,
esdeklő vágyat kelt ő lelkében, s érző
szívében - az Égi Kedvesnek -, kinek
öléből csillagok születnek,
s nem babája senkinek.

Távoli emléktöredékek

Nagyhalász

Hosszú tornác, öreg ház.
Apró ablakon betekint
a sápadt Hold, gyémánt
csillagok; posztó lajbin
ezüstös, fénylő gomb.

Aratás

Erőtlen, sápadt hajnal,
távoli kakasszó - rianás,
szekérzörgés, érces,
pengő patado bbanás.

A teljes, tündöklő fény már
a köd ülte Tiszaháton talál.

Saroglyához kötve
a két pejkanca;
Csinos és Baba,
hers egő szénazaj,
szóttésben szalonna,
hagyma, kenyér, só,
áldott bokor alján
földbe vájt agyagkorsó.

Keresztvetés, halk fohász,
kaszapengés, élezés, és
dől rendre az érett kalász.

Halálsikoly; ifjú nyúlfit ért
kaszaéllel a kegyetlen halál.
- Tarlón fekvő véres aratás.

Farkasok a kerted alatt

Azt mondjátok, hogy embertelen,
s hogy védekezni nincs jogunk.
Az éles pengék villanó acélja ennen
húsába tép a gaznak, sajnálkozni
könnyet ontva felette nem fogunk.

Nem tűrhetjük, Jézus nevében,
hisz', élő gyűlölet süt belőled;
a Szeretetet, s kíméletet fogadni
kő-szívedbe soha nem tudod.
Az élő, eleven élet fut előled,
barbár törvényed itt nem honos.

Az ki elernyed a rohanó vészben, kábán
fejet hajt a haragvó, önző isten torzult
orcája előtt, az ember-lelkéből kifordul,

és nézheti hullani népét körüle, árván;
Ő is végül vérét folytatva a földre hull.

Szereltem volt, azt hiszem

Katalin, - kék-fátyol szereltem
keblemen megpihen, -kék,
oszlani indul az emlék- kép,
majd előtör, felfénylőn újra,
s látom ismét Gigi szép ujjai
tarják könnyedén a rajz-szenet.

Felveti értő szemeit, nem nevet,
előtte bíbor-szín, diófakerevet,
hátára hever igézőn a delnő,
tünde-szép termete már nem nő,
csiklandó-szerelmet nem koldul,
magánya kapuján lénye befordul.

Fedetlen keblét simítja éledő szellő,
dombhátán kúszva, s remegő ajkakkal,
ézes ormát csókolja merengőn, kellő
tisztelettel adózva szépségnek, bájnak,
a viruló életnek, nem az elmúlásnak.

Gigi magába fogadja az érzetet és képet,
rajz-szene siklik a márványszín felületen,
vonalai közt dalol, jajong és lüktet szépen
a lét öröklött, s birtokolni vágyó hevülete.

Katalin, - kék-fátyol szereltem
keblemen megpihen, -kék,
oszlani indul az emlék- kép,
majd előtör, felfénylőn újra.

Kedvesemnek

Maria Luisa Romero,
kasztanyetta csettegetése,
tüzes léptű flamenco.

Gitárhúrok serény pengése,
narancsligetek bódító illata,
spanyol szavak édes csengése,
lágyszél hiszpan-szellő fuvallata.

Szerelmi harsonák zengése
vagy nekem Maria Pilar,
szép szeretőm, első asszony,
és nincsen arra elég jó szó,
hogy a Pannon Lacus Pelso
napsütötte déli partján
bontott szirmot a vágy
gyermek múltat feledni,
s leány-ölbe temetni
annak ártatlan virágát.

Pajzán kérdés

Hová mész te, kis nyulacska?

Barna szántó, fene köd.
Hol lapul a fenekőd? -
És, ha felszáll a fene köd;
Hová tűnik a fenekőd?

Tu-tá- libe- má-libe,
nem a meleg tepsibe,
- az erdőbe.

Erzsébet rózsái

Sűrű, sötét fellegek lapulnak,
szállnak Hunnia néma egén,
ám készül, jövel a jó remény;
fényes csillag szállt le Patakra.

Zemplén földjén lélek tes tesül
királyi házban királyi gyermek,
Gertrúd leánya, szép Erzsébet.
Erénye tiszta, szentsége jelesül.

Krisztusi szeretet szüli a regéket.
Királyi asztal maradékát; cipót,
ízes, foszlós kenyeret, morzsát
kicsiny leány-kötényébe fogván
oson, s ossza legott koldusoknak.

Mi az, mit lopva rejtesz - kérdé anyja,
s Erzsébet arcára halvány pír simul,
rózsáim - mondá -, s való igaz, virul
vöröslőn kötője ölében az élő rózsza.

Igazzá vált végül a botor, kiejtett szó;
a lelkében lakozó örök szeretetért,
az Égi Úr, kegyelmes szíve melegéért,
rút hazugság bűnében nem hagyja.

Gertrud királyné

Szén-fekete, ólmos égen
csillag-pára szendereg.
Vértengerben ázik a Hold,
tovatúnik az eleven élet,
s kísérteni lép elő a holt.

Viasz arcú kicsiny gyermek
barna fűrtjein halotti korona,
vértelen ajak, vádoló szemek,
Imre király fia, ifjú László ő vala,
Gertrud ura, Endrének, rokona.

Rést ütött zsenge szívéen a méreg,
mely rejtve, adagolva étkében volt,
lefoszlott róla az élet, mint haló fáról
az elszáradt, megfakult, repedt kéreg,
s hatalomvágyból támadt új hatalom.

Vad, rendszeres tivornya, és az édes bor
nem feledteti Gertruddal a rút bűnt,
mely lelkét dűlva keblében pezsseg, forr.
Leánykája, Erzsébet, - tiszta lelkű szűz,
imáival átok anyja feloldozásáért küzd.

Kívánság

Adjon az Úristen minden jót,
tiszta vizű forrást, csobogót,
kemény télben meleget,
tűzifából éppen eleget,
hideg szélben szárnyéket,
perzselő napon árnyéket,
a férfinak jó, és szépasszonyt,
áldott méhéből életet fakasszon,
légyen étkünk,
soh'se féljünk.

Ketten, együtt

Fenn a Pilis hófödte csúcsán
ültünk ketten; Az örök Ő, - és én,
öt ezer-éves romok ormán;
a jelenvaló Létező, s a tiszta Fény.

Maga az Úristen, és a lelkes ifjú,
Az ÉLŐ-TENger, és tajtékos habja,
ki partra vetve reménnyel indult,
hogy földi éltét két kezébe kapva,
szorítsa, élje, halhatatlan lelkét emelje
az Ég felé, s a követendő utat meglelje
- mint feltörő forrásvíz - a Végtelenbe.

Aranygyapjas, szárnyas kos

Visszatért a szárnyas kos.
SARarany-kapu, ó-aranyvár
tárt karokkal már téged vár,
aranygyapjas vándor kos.

És az ezüstös vas alatt
felsírt a rozsdás vasalat.
Nyílt a Mennyei kapuja,
és feltűnt a népek Apuja.

Visszajöttél kicsi pajtás,
Életfámon vidám hajtás.
Társa valál új EM.BARnak,
általam lett EMber PÁRnak.

Küldök majd nékik segítőköt,
kik megtanítják ott élni őket.
Mehet Kabta, ki kaptafával
készít téglát, s vele kis házat.

Adok nékik Égi-lakót,
segíteni a földi lakót,
nevelni munkára, szép életre,
Életre, halálra. – Halálra, Életre.

Mondá az Úr dörögve,
s zárul a kapu zörögve.

Ölelj még

Látod-e, Kedves,
futnak a percek,
és tovaszállnak
csattanó csókok.

Adj még a vágnak
némi szentelt időt!

Röppenjen,
szökkenjen
csillagok honába
halhatatlan lelkem,
s testet hagyva itt,
érezzen meg valamit
elmerülve az Élet-óceánba!

A költő és a szakma

Lackfi János költő barát
a szakmáról magyaráz,
kihörpinti piros borát,
bennünket a hideg ráz;
Mi a mérték?
Mi az érték?
A fűzfa-poéta óriás addig,
mondhatni-nagyon verry-
míg nem őt a jó Lackfi Jani,
szavaival, orcán nem veri.

Magyar földön

A Hold uszályában rezegnek,
méla csillagok vaksi lámpásai,
hunyor' gva, állva merengnek;
múlt időknek szemlélő társai.

Látták a sólyom-szárnyú rendet,
mely Isten akaratában testesült,
fia kezében szablya vágott rendet,
s ki alatt az ismert világ egyesült.

Hol félték, s imádták a Jóistent,
azon város kardjától mentesült,
de hol a bűn gazgyökeret vert,
büntetve lett volt az már jel esül.

Hol a Nap nyugszik el nyugaton,
sötét árnyék vetül szellemre,
szívre, lélekre, s a gonosz Lator
támad szépségre, kellemre,
az emberiség ügye alkonyul.

Adj Uram kezünkbe ostort,
vagy korbácsot! Ne feledjük
Trianont és Mohácsot: a hitet,
hogy nem bukik el fajunk,
hogy újra élni, s halni akarunk.

Magyar földön,
magyarul.